

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

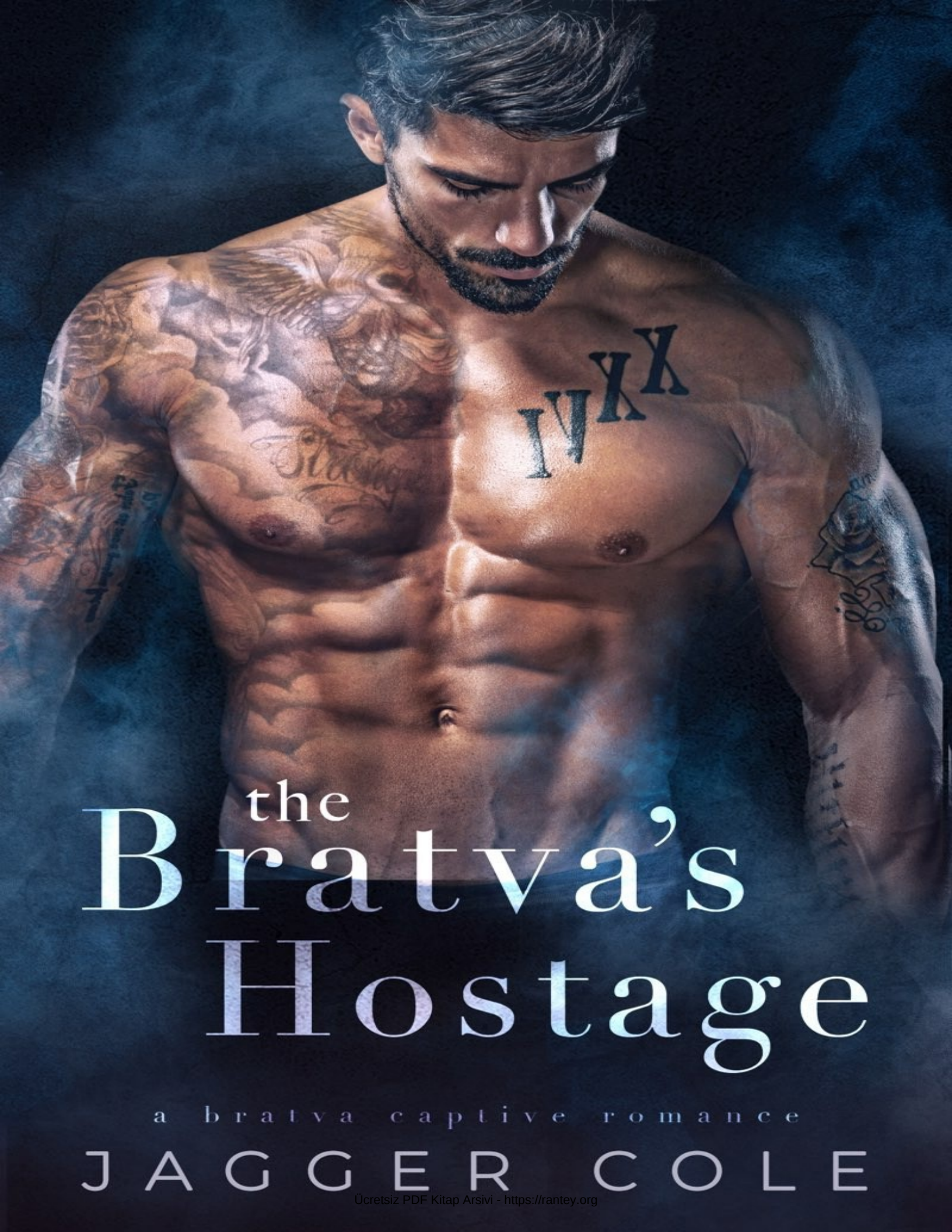
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
Bratva's
Hostage

a bratva captive romance

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BRATVA'NIN REHİNESİ

BRATVA'NIN İDDİASI ÖN BÖLÜMÜ

JAGGER COLE

The Bratva's Hostage

Jagger Cole © 2021

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Plan 9 Kitap Tasarım tarafından

Düzenleme: MJ Edits| Düzeltme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bratva'nın Rehinesi

Özel Bir Hediye

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10 Sonsöz

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Önizleme Ayrıca Jagger Cole
tarafından

Yazar Hakkında

BRATVA'NIN REHİNESİ

Onu almak sadece başlangıçtı.

Yanlış giden bir vuruş. Ortağım, Kashenko Bratva'nın gelecekteki kralı, kan kaybından ölüyor. Benim için tek bir seçenek kaldı:

Rakip mafya babasının kızını kaçırdım ve onu rehin aldım. Şimdi, o benim baştan çıkarıcı masum, güzelce yasaklanmış pazarlık .

Talia, hayatı boyunca yaldızlı bir kafese hapsedilmiş küçük, güzel bir kuş. Benim için fazla iyi. Benim için de çok genç. Hiç dokunmadığım bir yumuşaklık. Hiç tatmadığım bir tatlılık.

Birlikte kapana kısıldık ve zaman .

Ama çözüm de en az kadar yasak olabilir...

*Bu ekstra buharlı roman, Bratva'nın İddiası serisinin *standalone* bir ön bölümüdür. Kesinlikle aldatma yok, uçurum yok ve sonsuza dek mutlu bir son.*

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel bültenihaber , yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Bay Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün kaydolun - başka hiçbir yerde bulunekstra sıcak bir milyarder romantizmi!

Arkamızdaki SAC CAM PENCERE bir parça yağmuru içinde patlıyor. Bir mermi yağmuru arkasına saklandığımız iş makinesine çarpıp patlıyor ve ayaklarımın dibindeki toprağı tekmeliyor. Dövmeli parmaklarım elimdeki silahın etrafında sıkıca kıvrılırken dişlerimi sıkarak tıslıyorum.

Yanımda Viktor silahına yeni bir şarjör takarken inliyor. Ama ona baktığımda gözlerim endişeyle kısılıyor. Başka bir çatışmaya hazırlanıyor ama durumu kötü. Bunu benden saklamaya çalışıyor ya da belki de Viktor böyledir: her zaman acıya göğüs gererek savaşmaya devam eder.

Ama iyi görünmüyor. Solgun ve karnından için gömleğinin ön tarafını ıslatan kan her yere damlıyor.

Gio Marchetti ve ne kadar yakın olduklarını görmek için kafamı hafriyat kamyonunun yan tarafına çeviriyorum. Ama burnumu ancak köşeye yaklaştırebiliyorum ki irkilip geri çekiliyorum. Mermiler metale çarpıyor, pas parçaları ve kıvılcımlar yüzümün yanından geçiyor.

Kapana kısıldık.

İşler *çok* yanlış gitti.

Bunun kolay bir olması gerekiyordu. Marchetti Ailesi'nin başı Gio Marchetti, Kashenko Bratva'ya karşı gizli bir savaş yürütüyor: sevkیاتlarımızı sabote ediyor, buldukça adamlarımızı öldürüyor ve genellikle yükselen bir imparatorluğun başına bela oluyor.

Ama bunun bu gece bitmesi gerekiyordu. Bu yüzden Viktor ve ben, Kashenko organizasyonunun iki üst düzey *avtoru*, buradayız. Gio'nun baş yatırımcısı yeni lüks gökdelen binasının temelindeyiz. En alttaki otuz dokuz kat hâlâ büyük bir inşaat halinde, hatta çoğunda pencere bile yok. Ama en üst kat aylar önce Gio'nun isteğı üzerine bitirildi.

onun kale gibi çatı katı; yeni binasının en tepesinde, en üst düzey güvenli, ultra güvenli Fort Knox. Ama casuslarımızdan birinin verdiği göre, bu akşamki teslimat için güvenliğı eksikmiş. Ve binanın yıkılmış, tamamlanmamış lobisinde çalışan tek bir asansör olduğı

kolay boğulma noktası.

Ta ki istihbaratın yanlış olduğunu anlayana kadar. Çok yanlış. Aslında, tuzağa düşürüldüğümüzden oldukça eminim.

Gio güvenlik konusunda "hafif" değildi. Vik ve ben onu indirmek için ortaya çıktığımızda normal ekibin dört katı vardı. Viktor karnının yan tarafından bir tane yakaladı ve şimdi bu hafriyat makinesinin arkasında, onunla sadece doğru kodla açılan çatı katına çıkan asansör arasında sıkışıp kaldık.

Gio ve kırk kadar adamı bizimle buradan çıkmak arasında. Kısacası, *boku yedik*.

Başımı yana ve inşaat alanının karşısındaki bir destek kirişi yığınının görüyorum. Belki on beş metre uzakta. İdeal değil ama bir başlangıç. Arkasında olduğumuz lanet kamyonundan daha iyi bir siper olduğu kesin.

Viktor'a dönüyorum ama o nereye baktığımı görerek başını sallamaya başlamış

bile. "Sence başarabilir misin?"

Gözleri kısıldı. "Evet."

Ama ayağa kalkmaya çalıştığında tıslıyor ve ayakları . Taze kan gömleğine ve ona kenetlediği eline sızar.

Kahretsin.

"Seni taşıyacağım."

"Siktir git, oraya kendin git. Ben iyi olacağım, *lanet* olsun, Roman!"

Saçmalıklarını görmezden geliyorum ve onu yakalıyorum. Muhtemelen çok acıyacağını biliyorum ama onu omzuma atıp dönüyorum. Kamyonun arkasından fırladım. Ama anında bunun boktan bir fikir olduğunu an. Mermiler vızıldayarak yanımızdan geçiyor, demir çarparak toz ve kıvılcım saçıyor.

Siktir .

Omuzlarımın bir hamlesiyle Viktor'u, giriş yığınının arkasına gelene kadar uçurumun diğer tarafına fırlatıyorum. Ben kamyonun arkasına dalmak için dönerken acı içinde inliyor. Ama aniden sırtımdaki yanığa tıslıyorum.

Kahretsin, sanırım az önce biraz kurşun yakaladım.

Kamyonun arkasına geçip arkadaşıma . O daha da kötü görünüyor. Dişlerimi sıkıyorum, zihnim bir sonraki hamleyi düşünürken sonuçları hesaplıyor.

Sonra birden, kapılar açılırken arkamdaki asansörün sesi duyuldu. "Baba?

Ne oluyor? *Aman Tanrım...*"

Tam kapılar açılırken dönüyorum ve aniden bir melek yüz yüze geliyor. Çok güzeldi. Sadece güzel de değil, yani şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Sarışın, büyük mavi gözler, yumuşak pembe dudaklar şok olmuş bir O şeklinde açık.

Beni durduruyor, dünyayı duraklatmak ya da ağır çekim yapmak gibi. Mermiler sanki suyun altındaymışız gibi yanımdan geçiyor. Vik'e ulaşamıyorum. Başka çıkış yolu yok. Ama bir şey söyledi.. *"Baba."*

Elimde bir silahla karşısında dikilmiş, delirmiş gibi duran bana bakıyor. Ama yanımdan geçip gittiğinde, onun şaşkınlığını takip ediyorum.

"Baba?" diye boğuluyor.

Gio'ya bakıyor. Ve birden her şey yerine oturdu. Lanet

olsun, o Gio'nun *kızı*.

Ve sadece bir anahtar koduyla açılan asansörde duruyor: şu anda tek kaçışım. Vik'e bakmak için dönüyorum. Ama o dişlerini sıkıyor ve başını sallıyor.

"Git!" Bana kükrüyor.

Silahını bana doğrulttuğunda başımı sallamaya

başlıyorum. "Kıçını oraya sok, Roman!" diye hırladı.

"Şimdi!"

Kurşunlar duvara sıcıyor, beni tıslatıyor ve kızın dehşet içinde çığlık atmasına neden oluyor. Ama bunu düşünmek ya da planlamak için daha fazla zaman yok. Harekete geçme zamanı.

Ona sertçe saldırdım, onu yakaladım, döndüm ve silahı kafasına . Bunu yaptığım anda kendimden nefret ettim. Hayatımda yaptığım pek çok kötü şeyden daha fazla. Nedense bu meleğin kafasına zarar verme ihtimali beni hasta ediyor.

Ama tam o sırada, Gio'nun on kadar adamı hemen arkamda duran kamyonun yanına koştu. Hepsi silahlarını kaldırdı ama onu yakaladığımı anlayınca donup kaldılar.

Rehinem.

Onu asansöre sürüklerken nabzım kulağымda . Gio da kamyonun arkasından hızla geliyor. Elimde kim olduğunu görünce gözleri büyüdü.

"Seni *orospu çocuğu*!!" diye bağıyor. "Bırak onu-!"

"Hayatta kalıyor!" Çenemi Viktor'a doğru sallayarak kükrüyorum.

Cümleyi ya da tehdidi tamamlamama gerek yok. Ne demek istediğimi anlıyorlar.

Bir ayağımı dışarı atıyorum ve kapı kapatma düğmesine basıyorum. Gio'ya ters bakıyorum ve kapılar kapanırken bakışlarımı yavaşça Vik'e çeviriyorum. Bir klik sesiyle kapanıyor ve sonra sadece onun kollarımdaki yansıması kalıyor.

Gerginim. O kadar kokuyor ki. O kadar yumuşak ve sıcak ki. O çok... iyi ve masum ve bu beni kırıyor.

"*Lütfen...*" diye hıçkırır. "Lütfen incitme-"

"Senin adın ne, *Solnyshka*," diye mırıldanıyorum uzanıp çatı katının düğmesine basarken. Senin adın ne, *günışığı*.

Titriyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum sessizce. Ama kolum onu sımsıkı sarmaya devam ediyor. "Adın ne senin?"

"*Talia*," diye titriyor. "Lütfen! Lütfen incitme-"

"Sana zarar vermeyeceğim Talia," diye homurdandım. ve ne yaptığımı anlayamadan önünde diz çöküyorum, silahı kotumun beline sokuyorum ve ellerini alıyorum. Ben onun iri mavi gözlerine bakarken asansör .

"Sana asla zarar vermeyeceğim."

Parmaklarımı mutfak adasının tezgahında gezdiriyorum. Büyük, göz alıcı daire sessiz. Ve yalnızım, ki bu her zaman cennettir. Ama aynı zamanda, üzerimde asılı duran ağır ve karanlık buluttan kurtul.

Gerçekten .

Katı, kontrolcü, eski kafalı babamın bu noktaya gelip gelmeyeceğini hep merak etmişimdir. Her zaman yanıldığımı umdum ya da kendime Orta Çağ'da olmadığımızı söylemeye çalıştım - artık kimse iş anlaşmaları yapmak için zorla görücü usulü evlilikler yapmıyor.

Babam Gio Marchetti dışında kimse.

Kontrole ve barlara alışkınım. Bitmemiş bir binanın üstündeki bu çatı katı yeni olabilir. Ama tüm hayatımı bunun gibi kulelerde, yaldızlı kafeslerde, dış dünyayla neredeyse hiç temas kurmadan geçirdim. Neredeyse hiç arkadaşım olmadı, onlar da babamın . Peki ya erkekler?

Hah.

Artık 18 yaşındayım ve bu bir şaka bile değil. Sadece acı bir espri.

Telefonumdan Google aramasını tekrar açıyorum. Bir hafta sonra evleneceğim adam hakkında - hayatımın geri kalanında kime bağlı olacağımı bile bilmediğim kişi - tekrar okumaya başladığımda vücudum kaskatı kesiliyor.

Adı Chris Amato, Alfredo Amato adında sahtekâr, mafya bağlantılı bir nakliye baronunun oğlu. Ve tüm hesaplara göre, hem baba hem de oğul birer *canavar*. Chris tüm haberlerde ve iyi değil. Gece kulüplerinde silah sallayarak yaptığı maskaralıklar. Gözleri morarmış sayısız kadın ve onun ellerinde korkunç taciz hikayeleri - hepsi de büyük ödemelerle ve hiçbir suçlama olmadan ortadan kayboluyor.

Gözlerim, dişlerinde puro, elinde bira, Instagram çekimi için grup striptizciyle poz veren kırmızı yüzlü Chris' sırttan fotoğrafına takılıyor.

Evet, müstakbel kocam, tam burada.

Ya da değil. Bugünün erken saatlerine kadar işler görücü usulü evliliğe doğru ilerliyordu. Görünüşe göre babam Alfredo'nun geri adım attığını ya da anlaşıma konusunda tereddütleri olduğunu söylüyor. Tabii babam da bunun için *beni* suçladı, her ne sebeple olursa olsun.

İnliyorum ve alnımı tezgâha dayıyorum. Dürüst olmak gerekirse artık bunların hiçbir umurumda bile değil. Hayatınızın hiçbir bölümünün ya da kaderinizin sizin kontrolünüzde olmaması çok yorucu.

İç çekerek telefonuma uzandım. Arkadaşım Fiona'ya mesaj atıyorum, kendisi dünya üzerinde hayatımın ne kadar düzenli olduğunu az çok anlayan tek kişi olabilir. Babası bir politikacı, babası değil. Ama aynı zamanda onu sıkı bir şekilde kilit altında tutuyor, hayatının çoğunu kontrol ediyor. Birbirimizi tanıyoruz çünkü aynı öğretmeni ve birçok kez birbirimize kafesteki kuşun hayatından .

Ama Fiona'nın bile durumu bu kadar kötü değil. Babası sert olabilir ama benim babam bir canavar değil. İşini biliyorum. Ama daha kötüsü, *yeni* işlerini de biliyorum. Genç kadın ticaretiyle ilgili .

Yüzüm kızarıyor. Birkaç hafta önce içeri girdiğimde bunu teyit eden telefon konuşmasını düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Yani, hayır. Fiona hayatı anlayabilir. Ama onun hayatında benimkinde olan karanlık yok. Ve *Goodfellas*'ı çok fazla izlemiş bir psikopatla .

Artık resmileşti. Babam az önce söyledi. Bayan Chris Amato ile arkadaş olmaya hazırlanın. Vur beni.

Ama yanıt yok. Mesaja bakıp en azından "okundu" bildirimini bekliyorum ama hiçbir şey yok.

İç çekiyorum ve bar taburesine yığılıyorum. Ama sonra dışarıdan, gelen vurma seslerini duyuyorum. Kaşlarımı çattım. İnşaat yapımları biraz geç değil mi?

Tabureden kayarak büyük oturma Chicago'ya bakan on dört metrelik pencere duvarına doğru yürüyorum. Yüzümü cama dayayıp aşağıya bakıyorum. Zar zor , ama kaynak yapıyor bir şeyin parıltılarını ve kıvılcımlarını görüyorum. Çarpma sesi tekrar geliyor, hızlı patlama sesleri gibi. İnliyorum. Harika. Gece onda inşaat.

Ama sonra kaşlarımı çattım.

Hayır. Ne var biliyor musun? *Hayır*. Bugün, kırılma noktama ulaştım. Burada oturup kaynak sesini ve gürültüyü engellemeye çalışmayacağım. Ben babam değilim ama onun kızıyım. Ve bu binada çalışan hiç kimse Marchetti isminin bu şehirde ne anlama geldiğini bilmiyor.

Asansöre doğru yürüdüm ve düğmeye bastım. Kapılar kayarak açılıyor, içeri giriyorum ve zemin kata çıkılıyorum. Henüz tamamlanmamış bir binada yaşamak çok garip. Lobiyi kastediyorum.

Tam anlamıyla çakıl bir zemini var ve henüz duvarları yok. Ama babamın istediği buydu, buradayız.

Asansör aşağı iniyor. Çarpma sesi artık sağır edici derecede yüksek. Kaşlarımı çatıyorum. Tanrım, neredeyse silah sesi gibi geliyor. Bir nefes alıyorum ve ustabaşını bulup bu saçmalığın gece boyunca durmasını talep etmeye hazırlanıyorum.

Kapılar açılıyor.

"Baba? Ne oluyor-"

Bedenim kaskatı kesildi.

Aman Tanrım.

Adamlar kükrüyor ve acı içinde çığlık atıyor. Silah seslerinin gürültüsü kulaklarıma hücum ediyor. Kurşunlar vızıldayarak yanımdan geçip arkamdaki duvara çarparken nefesim kesiliyor ve bir çığlıkla boğuluyorum.

Ve sonra, dönüyor. Kocaman, iri yarı, canavar gibi bir adam üzerimde dönüyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Muhteşem biri; koyu renk saçları, delici, yoğun mavi gözleri, şişkin omuz kasları ve gömleğinin altından kollarına ve boynuna yayılan dövme mürekkebi.

O da daha yaşlı. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında, kısa saçlarının kenarlarında hafif bir gümüş rengi .

Muhteşem ama aynı zamanda kesinlikle korkutucu. Bana dönüyor ve delici gözleri bana kilitleniyor. Bir an için gözlerim ondan ayrılıyor, yanından geçiyor ve birden babamın grup adamıyla birlikte ayakta durduğunu görüyorum.

"Baba?"

Önümdeki adam gerildi. Gözleri bana şiddetle bakarken çenesi gıcırdıyor. Ve sonra aniden, saldırıyor.

Çığlık atıyorum ama kocaman elleri beni kavlıyor, döndürüyor, sırtımı kocaman, şişkin vücuduna doğru sertçe çekiyor. Sanki kasları varmış gibi. O sadece... *katı*. Her yeri kaya gibi sert.

Ve beni heyecanlandırmamalı.

Kocaman kolu boynumu çevreliyor ve nefesim kesiliyor. Bir silah namlusunun metali başıma bastırıyor ve kaskatı .

"*Lütfen...*" Boğuk bir sesle fısıldıyorum.

Babam ve adamları bir inşaat aracının yanından koşarak geçiyorlar ve beni tutsak halde görünce duruyorlar.

"Seni *orospu çocuğu!!*" Babam bağılıyor. "Bırak onu-!"

"Hayatta kalıyor!" Beni tutan kocaman adam kükrüyor. ve tanımadığım başka bir adamın acı içinde yerde kanlar içinde yattığını görüyorum.

Beni tutan adam düşüncesini tamamlamadı. Ama babamın yüzündeki anladığını söylüyor.

Çılgılık atmak istiyorum ama o kadar korkmuşum ki zar zor nefes alabiliyorum. İri adam beni asansöre geri çekti. Elini uzatıyor ve kapıyı kapatma düğmesine basıyor. Kapılar kapanırken içimde bir panik dalgası yükseliyor. Ve sonra yalnız kaldık.

Aynalı kapıdaki yansımaya bakıyorum: ben bu canavar gibi adamın kollarındayım. Benim 1.80'lik boyumdan neredeyse metre daha uzun. Ve kaslı; şişkin omuzlar ve kollar, büyük göğüs ve güçlü görünen eller.

"Lütfen..." Dehşet içinde boğuluyorum. "Lütfen incitme-"

"Senin adın ne, *Solnyshka*?" diye mırıldandı. Uzanıp babamın çatı katındaki düğmeye basıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor sessizce, ben cevap . Kolları beni sımsıkı sarmaya devam ediyor. Ama silahı bıraktı.

"Adın ne senin?"

"*Talia*," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen! Lütfen canını yakma-"

"Sana zarar vermeyeceğim Talia," diye adam. Dönüyor ve yavaşça diz çöküyor. Silahını arkasına saklıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Garip bir şekilde dokunaklı ve rahatlatıcı bir şekilde ellerimi tutuyor.

Mavi gözleri benimkilere bakıyor, ellerimi sıkıca ama nazikçe tutarken içime işliyor. "Sana asla zarar ."

Neredeyse yumuşak. Hayır, , ki bu kafa karıştırıcı. Gözlerinde koruyucu bir parıltıyla bana bakması da öyle. Sanki beni kaçıran değil de kurtarıcımış gibi.

Sanki şövalyeymiş gibi, siyah bir sancağın altında olsa bile. "Kimsin sen?" Asansör yükselirken fısıldıyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Bunların hepsi yakında bitecek, söz veriyorum."

Çatı katının kapıları açıldı. Beni peşinden içeri çekti, ama nazikçe.

"Şifre sende sanırım?"

Dudağımı ısırdım. "Ne kodu?"

"Lütfen bana aptalı oynama, *solnyshka*," diye sessizce

homurdanıyor. Yutkunuyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Evet, bende var."

"kilitlemeni istiyorum."

Titriyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu çatı katı bir *kale*. Neredeyse gerçek bir kale. Babamın yaptığı iş ve edindiği düşmanlar yüzünden burası bir panik odası gibi. Kurşun geçirmez ve patlamaya dayanıklı pencereler, çelik kapılar, bağımsız bir elektrik ve hava sistemi. Açık hava terasının üzerinde kayan kafes gibi devasa parmaklıklar bile var. Ve beni esir alan kişi bizi buraya kilitlememi istiyor.

Tek başına. Sadece o ve ben, aşılmaz bir kulede.

Omurgamdaki ürperti korku değil, heyecan. Ya da her ikisi de, ama bu beni olduğundan çok daha fazla endişelendirmeli...

"Yap ."

Duvardaki tuş takımına dönerken yutkunuyorum. Şifreyi giriyorum ve mekanik kilitler yerine kayarken titriyorum. Kapıların kapanma, pencerelerin sertleşme, açık terasın üzerindeki parmaklıkların yukarı kayma sesleri.

Son bir klik sesi ve tıslama ile

tamamlandı. Burada kilitli kaldık,

birlikte.

"Bu Roman."

Dönerken titriyorum, dudağımı

çiğniyorum. "Bana kim olduğumu

sormuştun."

Bana yaklaşıyor. Eli bana uzandığında nefesim ama eli çok büyük olsa da, sanki tüm yüzümü kaplayabilecekmiş gibi, nazik davranıyor. Yüzümü kavırıyor, nabzım hızla atarken gözlerimi onunkilere dikeyor.

"Benim adım Roman, Talia."

BU BİR HATA. Buraya gelmemek, güvenliğin hafif olacağına dair istihbarata güvenmemek. Yani kendimi *onunla* birlikte aşılmaz bir kaleye kilitlemek.

O... bana bir şey yapıyor. İçimde şehvetle görev arasında bir savaş yaratıyor. Hayatımı Kashenko Bratva'ya hizmet ederek geçirdim, çocukluğumdan şu an olduğum kırk yaşındaki adama kadar

Tenimdeki ve kalbimdeki mürekkep, yara izleri ve şeytanlar bunu kanıtlayacaktır.

Bir kez olsun görevimden sapmadım ya da savaşılması gereken bir mücadeleden geri adım atmadım. Ama o beni bu zorlu yürüyüşten alıkoyuyor. Hem de çok.

Yumuşak teni, muhteşem mavi gözleri. İpeksi sarı saçları aynı anda hem yumruk sıkmak hem de ellerimle nazikçe yıkamak neden oluyor.

Onu pencerenin yanındaki sandalyeye titriyor. Zarif pencere süslerinden bazılarının püsküllü bağları çekişimle yırtılıyor ve bileklerini kolçaklara bağlamaya başlamak için onları kullanıyorum.

Onu *istemiyorum*, bu bağlamda değil. Ama bağlamak . Şehvet ve görev kafamın içinde savaşıyor.

"Lütfen, yapma-"

"Sana zaten söyledim, Talia..."

Siktir, onun adı dudaklarımdan dökülüyor. O benim için inlerken kendimi hırlarken hayal ediyorum. Kalınlığının her santiminden aşağı kaydığını hissettiğimde bunu bir inilti olarak tekrarlıyorum-

Homurdanıyorum ve toparlıyorum. Kafamı oyuna gerekiyor çünkü bu durum tamamen *berbat*. Gio hâlâ hayatta. Rehinem olarak onun lanet kızıyla kapana kısıldım. Ama Viktor elinde - arkadaşım, yüzbaşı dostum, ama daha da önemlisi ve Kashenko Bratva'nın üst komuta kademesindeki birkaç kişi dışında kimsenin bilmediği, büyük olasılıkla bir sonraki kralımız.

Kashenko ailesinin merkezi Moskova'da. Ama liderlik yaşlanıyor. Oradaki nüfuzları azalıyor. şu anda ailenin gerçek gücü ve kudreti Chicago'da, Chicago'daki işleri yöneten Ivan Kashenko'nun rehberliğinde yatıyor.

Ama o ayrılmak istiyor. Yaşlandı, karısının bazı sağlık sorunları var ve tacı devretmeye hazır Söylentilere göre, ta Viktor'a gidecek. Kan bağı Kashenko olmayabilir ama Viktor Komarov bu organizasyon için kanını akıttı. Bunun da ötesinde, karizması ve liderlik etme isteği var. Ben de bu aile için kanımı akıttım ama diğer şeyler bende . Liderlik etme arzum yok. Ben Sezar değilim, onun gibi.

Ama şimdi gelecekteki kralımız kan kaybediyor ve düşmanın elinde. Ben ise burada kilitliyim. Ve tek pazarlık kozunu bırakabileceğimden pek emin değilim.

"Lütfen," diye fısıldıyor, titreyerek. "Lütfen incitme-"

"Sana söyledim Talia," diye tekrar homurdanıyorum. Gözlerim onunla aynı hizada, kendim gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Muhtemelen onu dehşete düşüren canavar adam gibi değil.

"Sana zarar vermeyeceğim. Ama ne yazık ki, sen.." Kaşlarımı çatıyorum. Kim bilir Gio gibi bir adam kızına bile ne söylemiştir-

"Babamın mafya karmaşasının ortasında demek istiyorsun," diyor

ince sesle, kaşlarımı kaldırıyorum. Sanırım bu bildiği anlamına geliyor.

"Özür dilerim," diye . "Ne olsun."

Başını sallıyor ve yere bakıyor, sessiz ve içine kapanık görünüyor. O gözlerdeki ışığın söndüğünü görmek kaşlarımı çatmama neden oluyor. Ve buna sebep olduğu için Gio'dan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Aynı sebepten dolayı kendimden nefret ediyorum.

Nazikçe yanağını okşuyorum ve gözlerini kendime çeviriyorum.

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Baban benim arkadaşım-" "Onu öldürmek için buradaydın, değil mi?"

enem sıkıştı.

"Babamı ." Başka tarafa bakıyorum.

"yüksek sesle söylemene gerek yok, doğru olduğunu biliyorum."

"Bu... karmaşık," diye .

"Hayır, değil." Ağzı inceliyor. "O kötü şeyler yapan kötü bir adam." "Ben de öyleyim," diyorum sessizce.

"O zaman nasıl oluyor da kötü görünmüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Seni silah zoruyla kaçırdım, rehin aldım, kilitli bir çatı katına getirdim ve bir sandalyeye bağladım."

Yutkunuyor.

"Ben... boş ," diyor çabucak. "Ne?"

"Bu aptalca."

Ağzım kıvrılıyor. "Bundan şüpheliyim." Kızarıyor ve dudaklarını çiğniyor.

"İnsanların onları Yani... aura gibi aptalca bir şey değil. Sadece bir his."

"Peki sen benim hakkımda ne hissediyorsun?" diye , nabzım gümbür gümbür atıyor. "Kötü bir adam olmadığını."

O . Ben bir iblisim.

Ayağa kalkarken kaskatı kesildim ve çenemi sıkarak arkamı döndüm.

"Ben olsam duygu ölçerinizi yeniden ayarlardım prenses. Çünkü benim hakkımda yanılıyorsun." "Sen-"

"Ben kabus gibi bir adamım," diye hırlayarak ona bakıyorum.

Bunu bilmesini istiyorum. Benden korkmasına ihtiyacım . Yoksa kendimi ondan uzak tutmamın imkanı yok.

"Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen, her şey bitene kadar o kadar güvende olursun."

Yüzündeki yürek burkan güzelliği görmezden geliyorum. Bana büyüleyici bakışlarından ve sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi ağzını açışından kendimi ayırıyorum. Bunun yerine, dönüp koridorda ilerliyorum.

Çevreyi kontrol etmek için.

Ve kendimi ondan uzaklaştırmak için, kırılmadan önce.

Düşüncelerim karmakarışık bir halde çatı katında dolanıyorum. Bunların hiçbirinin böyle olmaması gerekiyordu. Beceriksiz vuruş değil. Viktor'un vurulması değil. Ve Gio'kızını almamak. Lanet , o orospu *çocuğunun* bir kızı *olduğunu* bile bilmiyordum.

Harika bir istihbarat.

Bir kapıyı iterek açıyorum ve kendimi Gio'nun ofisi olması gereken bir buluyorum. Pencereye doğru ilerleyip aşağı bakıyorum. Aşağıdaki hareketleri görebiliyorum ama neler olduğunu anlamanın bir yolu yok.

Alnımı cama dayarken homurdanıyorum. Onu zihnimden uzak tutmalıyım. Bu anlık saplantının gitmesine izin vermeliyim. Buradaki amaç buradan canlı çıkmak. Ama daha da önemlisi, *Viktor*'u canlı çıkarmak. O geleceğimiz. Kashenko Bratva tahtının kralı olacak, hem de yakında.

Şu anki görevimiz bu. Mesele diğer odada sandalyeye bağlı oturan şeytan değil. Benim tutsağım.

Rehinem. Görünüşe göre zayıflığım.

Başımı sallıyorum. Ne düşünüyorum ben? Kaç yaşında, on sekiz mi? On dokuz, belki? Ben kırk yaşındayım. Onun iki katından daha yaşlıyım ve Bratva için bir katilim. Yaralıyım, içim ve dışım. Onun pürüzsüz masumiyetine karşı sertim; güzelliğine karşı bir canavar.

Kendime gözlerimi deviriyorum. Bu işin peşini bırakmalıyım. Onu aklımdan çıkaramayabilirim ya da dudaklarının tadının nasıl olduğunu düşünmeyi bırakamayabilirim. Ama o beni canavar olarak görüyor. Az önce onu silah zoruyla kaçıran ve lanet bir sandalyeye bağlayan devasa, hantal Goliath.

Pencereye doğru döndüm. Ama gözlerim Gio'nun masasında duran dizüstü bilgisayara takılıyor. Kapalı ama ekranın klavyeye katlandığı yerden bir kalem çıkıyor ve tamamen kapanmasını engelliyor.

, kaskatı kesildim.

Kalem dizüstü bilgisayarın uyku moduna geçmesini ve kilitlenmesini engelledi. Açtığımda sadece açık oluyor, şifre ekranı ya da başka bir şey yok.

İnce bir gülümseme. Bu çok ilginç.

Sandalyesine oturdum ve ilk pencereyi açtım. tür e-posta yazışması. atlayıp Keshenko ailesinin işine yarayabilecek daha ilginç bir şeyler koyulmak üzereydim. Ama sonra ne okuduğumu fark ettim.

İçimde bir öfke kabarırken çenem geriliyor. *Talia* hakkında.

E-postalar zinciri, Gio ile Chicago merkezli bir mafya özentisi olan Alfredo Amato arasındaki yazışmalardır. Ama Alfredo'nun oğlu Chris'le ilgili.

Neler olduğunu okuduğumda hırladım. "Orospu çocuğu," diye tıslıyorum ofisin karanlığında.

Gio, Talia'yı Fredo'nun bok kafalı oğlu Chris'le bir bedel karşılığında *evlendiriyor*. Bir iş anlaşması için. Kendi lanet kızı.

O kadar sinirliyim ki neredeyse dizüstü bilgisayarı fırlatacağım ya da çarparak kapatacağım. Ama kendimi durduruyorum, kilitlenmesin diye açık tutuyorum.

Daha fazlasını okudum. Görünüşe göre planda bir olmuş; Alfredo'nun anlaşma hakkında tereddütleri falan varmış. Ama yine de... içimde saf öfke ve nefret kabarıyor. Yaşam alanına geri dönerken bulutlarını görüyorum.

Gözlerim ona takılıyor ve kalbim sıkışıyor. Onu bir tutsak haline getirdim ve bahse girerim hayatı boyunca da öyleydi. Ona doğru ilerlerken ne kadar yoğun olduğumu görünce titriyor. Ona uzandım ve nefesi kesildi. Ama onu bağlayan bağları yakalayıp çözüyorum ve ondan koparıyorum.

"Hayır," diye homurdanıyorum, başımı sallayarak. "Hayal çok daha uzun süredir tutsaksın, değil mi?"

Gio gibi bir babayla mı? Bir iş anlaşması için tek çocuğunu evliliğe satmaya istekli? Haklı olduğumu biliyorum.

Talia dudağını ısırır ve yere bakar.

"Siz baba..." Başımı salladım. "Seni gerçekten evlendirecek miydi?" "Evet," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarını geri çekmeye başlar. Onu teselli etme ihtiyacı neredeyse karşı konulmaz bir hal alıyor.

"Siktir, Talia..."

Ona yaklaşıyorum, yanağını okşarken onu kendime çekiyorum. Bana büyük bir masumiyet ve hüzünle bakıyor.

Ben parlak zırhlı bir şövalye değilim. Kahraman falan değilim. Ama onun gibi biri bana hiç böyle bakmamıştı, bu kadar zor durumdaki bir genç kız görünmemiştim.

İçimde bir şeyler paramparça oluyor; kırılıyor, kopuyor, yeniden bağlanıyor.

Düşünemiyorum. Yapamam, o bana bu kadar yakinken olmaz. Bu yüzden düşünmüyorum ve onun yerine harekete geçiyorum. Elim değişiyor ve eğilmeye başlıyorum.

Dönmüyor. Soluklaşmıyor ya da sertleşmiyor. Bana doğru ilerliyor. Eli göğsüme düşüyor, gömleğimi kavırıyor.

Eğildiğimde ve aniden dudaklarım onunakilere çarpıyor ve onu derinden öpüyorum.

İnliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en çekici, en güzel ses. Acı ve karanlıkla bir dünyada ve hayatta, ışığı bulmuş olabilirim.

DUDAKLARI BENİMKİLERE DEĞİYOR ve her şey patlıyor. Havai fişek gibi. Dünya kendi ekseninde kayıyor. Bu benim ilk öpücüğüm ve hayal her şeyden daha iyi.

Nefes almak ya da şekeri ilk kez tatmak gibi. Kopmak ve bırakmaktır. Özgürlüktür.

Roman beni kollarının arasına alıyor ve bacaklarım ona sarılırken nefes nefese kalıyorum. O kadar büyük iri ve kaslı ki devasa bir ağaca tutunmak gibi. Ama ona sarılıyorum, onu derinden öpüyorum.

Çok güzel, karanlık ve yaralı bir şekilde. Ama ben o yaraları biliyorum. Benimkiler içimde.

Beni öpmeye devam ederken bir yandan da yerde yürüyor ve beni kanepeye itiyor. Beni koltuğa sırt üstü inliyorum ve elleri bluzumun önünü buluyor.

Onu durdurabilirdim. Hayır, durduramazdım. Ama ben de istemiyorum. Hayatım boyunca bir kulede kilitli kaldım. Ve bu adam beni ilk kez oradan çıkarıyor.

Beni öperken parmakları bükülüyor ve bluzumun bir düğmesini açıyor. İnliyorum ve o bir saniye daha uzanıyor. Ağzımı ona açtığımda nabzım göğsümde ve kulaklarımda çalkalanıyor.

"Duramam Talia," diye homurdanıyor. "Eğer benden istersen... Deneyebilirim..."

"Ya ?" Bir düğme daha açarken ona karşı titreyerek nefes alıyorum. "Yapma ve birlikte öğrenelim."

Ağzım tekrar onunkine yapışırken inliyorum. Elleri düğmelerimin geri kalanını açıyor, giysiyi çekip çıkarmadan önce son ikisini neredeyse koparıyor. Hemen ardından sütyenim geliyor. Kendimi ilk kez bu pozisyonda bulduğum titriyorum, meme uçlarım büzülüyor.

Daha önce bir erkekle hiç bu kadar çıplak olmamıştım. Onun gibi bir *adam*. Ama gözleri üzerimde gezinirken, tek görebildiğim gözlerindeki hayranlık... sanki zar zor durdurabildiği bir hediyeymişim gibi

Noel'den önce açmaktan vazgeçti. Ve şimdi beni görüyor, bu saf bir mutluluk. Beni

usulca öpmek için eğildiğinde inliyor.

"Çok güzelsin Talia," diye homurdanıyor kalın bir sesle.

Geri çekiliyor ve aniden gömleğine uzanıyor. Kaslı, dövmeli vücudundan sıyrılıyor ve gözlerim doluyor.

Vay anasını. İnternette satılan takvimlerdeki Avustralyalı biri gibi muhteşem. Yaşı büyük, ama çok formda; saf kas ve kas gücü, dövmelerle kaplı.

Ve çok sıcak. Bacaklarımın arasında sıcaklık zonkluyor. arzuyla gerilirken meme uçlarım pembe noktalara sertleşiyor. Roman'ın ağzı tekrar benimkini buluyor, aniden gerilmeden önce beni derinden öpüyor.

Geri çekilirken kaşlarını çatıyor. Ama yüzüm kızarıyor

ve başka tarafa bakıyorum. "Yani..."

Eli yanağımı kavırıyor ve gözlerimi onunkilere . "Bunu

daha önce hiç yapmadım," diye fısıldıyorum. "Bunların

hiçbirini." Kaşları çatılır. "Eğer istemiyorsan-"

"Hayır!" Kızarak ağzımdan kaçırdım. "Hayır, yani... *evet*, istiyorum, sadece...

bilmiyorum eğer..." İnledim.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Ağzı yavaşça ve sonra daha şiddetli bir şekilde dudaklarıma yapıştığında nefesim kesiliyor.

Dudaklarına fısıldayana kadar. "Beni asla hayal kırıklığına uğr," diye inliyor. "Asla."

Hareket etmeye başladı. Dudaklarını önce çeneme, sonra da boynuma indiriyor. Nefesim kesiliyor, ellerimi onun muhteşem vücudunda ve sıcak teninde gezdiriyorum.

Dudakları göğüslerimin yamacından aşağı inip bir meme ucunun etrafına dolanırken gözlerimin içine bakıyor. O emerken sırtımı kamburlaştırarak haykırıyorum. Elleri eteğimin fermuarını bulmadan önce karnımın ve kalçalarımın üzerinden geçerek ovuşturmalarından aşağı kayıyor. Fermuarı indiriyor ve eteğimi sıyırmaya başladığında inliyorum.

Onu , geri çekiliyor ve külotuma uzanıyor. Çalı çalışıyorum ama kıcıımı onun için kaldırıyorum. İnce danteli bacaklarımdan aşağı kaydırıp her gözlerinin önüne sererken sıcaktan zonkluyorum.

K lotumu ayağımdan çekip aldığında, elleri yavaşça bacaklarımdan yukarı kayıyor. Kal alarıımı kavırıyor ve beni titretiyor. Roman k lotumu çekip açmaya ba lıyor ama k lotumu sıkarak kapatırken yüzüm kızarıyor.

Roman sadece ba ını sallıyor. Kavrayı ı sıkıla ıyor ve kendimi onları a masına izin verirken bulduğumda nefes nefese kalıyorum. "Hayır, hayır, *solnyshka*," diye inliyor. "Bu benim için. Bu *benim gözlerim* için, sadece benim gözlerim. Başka kimse için değil."

Bana doğru eğiliyor, beni derinden öpüyor ve nefesimi . Sonra ağzını boynuma indiriyor. Sonra memelerimin arasına, ben kıvranırken meme u larıımı yalamak için önce sola sonra sağa hareket ediyor.

Karnımı öpüyor, dokunu unun altında çöktüğünü hissediyorum. İri elleri kal alarıımda geziniyor, ben onun için inlerken kal alarıımı birbirinden ayırıyor -hevesle, umutsuzca. Bunu istiyordum.

"Bunların hepsi benim, *solnyshka*," diye hırlıyor.

Aniden, ağzı amımı kaplayacak şekilde bana doğru bastırıyor ve gözlerim saf bir coşkuyla geri dönüyor. "*Aman Tanrım...*"

Dili ıslak ve yavaş bir şekilde yarığımdan geçerek beni zevkten inletiyor. Zonklayan klitorisimin üzerine vurarak beni hevesle inletiyor.

Dili klitorisimin üzerinde sihirli bir şekilde çalışırken ağzı üzerimde mırıldanıyor. Daha önce de kendime dokundum. Ama bu her zaman bir yere varması sonsuza kadar süren şeydi.

Romanla geri d n    olmayan noktaya hızla yakla ıyorum ve o bana diliyle dokunmaya daha yeni ba ladı.

Dilini içime soktuğunda haykırıyorum. Daha yukarı kaymadan önce ağzıyla beni becererek içeri ve dışarı sürüyor. Dudakları klitorisimin etrafını sarıyor ve kalın bir parmak dar amıma girerken inliyorum. İçeri ve dışarı ovu turuyor, ayak parmaklarıımın kıvrılmasına neden olan bir noktaya doğru itiyor. Dili klitorisimin üzerinde daireler çiziyor ve aniden kendimi daha fazla tutamıyorum.

Sırtımı kamburla tırarak haykırıyorum ve salıverildiğimi yüksek tavana haykırıyorum. Titriyorum, kıvranıyorum ve ona karşı çok sert bo alırken kal alarıımı utanmadan ağzına doğru itiyorum.

Roman inliyor, ben nefes nefese kalırken beni yavaşça yalıyor. Yavaşça geri çekiliyor ve sonra vücudumda yukarı doğru hareket ediyor. Dudakları dudaklarıma yapı ıyor ve ben de onu hevesle öperken inliyorum. Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyorum ama bu beni daha da ate liyor gibi görünüyor.

"*Kahretsin...*"

Sertçe geri çekiliyor. Yüzündeki acı ve endişeyi gördüğümde kaşlarım çatılıyor.

"Roman?"

"Talia, ben..." diye inliyor ve ben onun ne kadar solgun olduğunu fark ediyorum.

Gözleri geri dönmeye başladı. "Roman?!" Endişeyle ağzımdan kaçırđım.

"Oh lanet olsun..."

Birdenbire bembeyaz kesilir ve yana doğru yuvarlanarak yere çakılır. *"Roman!"*

Kanepeden fırlayıp kollarımı altına sokarak başını kucaklarken çığlık atıyorum. o zaman sırtını kaplayan ve yere sızan kanı görüyorum...

GÖZLERİ ve nefesim kesiliyor.

Tanrı'ya şükür.

Tanrı'ya şükür o iyi. Doktor olmaya yakın bir şey olmayabilirim. Ama bazı temel ilk yardım yöntemlerini biliyorum. Ne kadar büyük olduğunu görünce onu taşımak söz konusu bile olamazdı. Ama onu yan tarafına itebildim ve sırtındaki çirkin yaraya .

On beş dakika oldu ve bandajlar kanamayı durdururken yavaşça boğazından aşağı Gatorade vermeye çalışıyordum.

Roman kaşlarını çatıyor ama beni görünce dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne oldu?"

"Sen... bir şekilde yaralanmışsın. Sırtınız..." Kaşlarımı çattım. "Dışarıdaki silahlı çatışmadan olabilir. Belki şarapnel parçası, belki de bir kurşun seni sıyırmıştır?"

İnliyor, karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Kahretsın, , değil mi?" Sırıtıyorum. "Sadece birazcık."

Oturmak için hareket ederken

homurdanıyor. "Hey, ,

yapmalısın-" "Hayır, ben

iyiyim."

Acıdan biraz yüzünü buruşturuyor ama gözlerimin içine bakana kadar kaslarını zorluyor gibi görünüyor.

Gülümsüyor. "Ve sen... beni tamir mi

ettin?" Dudağımı çiğneyerek başımı

sallıyorum.

"Kaçabilirdin."

Yutkunuyorum, bakışlarını

tutuyorum. "Ne için?"

Başını sallıyor, alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Yine de ."

"Belki de kaçmak ya da daha önce sahip olduğum şeye geri dönmek istemiyorum."

Başka tarafa bakıyor, ama sonra geri dönüyor. Birden eli saçlarımın arasına kayıyor ve dudakları dudaklarımı bulduğunda inliyorum. Roman beni hayatlarımız buna bağlıymış gibi öpüyor. Hollywood tipi, tutku dolu, ayak parmaklarını kıvıran bir öpücük gibi. Ağzım onunki için açılıyor ve dili benimkiyle dalga geçerken inliyorum.

"Dinlenmelisin," diye nefes alıyorum o yavaşça geri

çekilirken. "Sana karşı koyamıyorum," diye inliyor.

"Ben de sana karşı koyamıyorum."

bir kez daha nefesimi keserek ağzıma yapıştığında inliyorum. Ama yavaşça geri çekildiğinde, gözleri üzerimde gezinirken kaşlarını çatıyor. O dinlenirken ben bir tişört ve uyku şortu giymiştim. Yere bakıyorum ve üzerimdeki dağınıklığı fark ediyorum.

"Üzerinde kan var," diye mırıldanıyor.

Omuz silkiyorum. "Sorun değil."

"Gel."

Ayağa kalkıyor, acıdan zorlukla irkiliyor. Dönüp elimi tutuyor ve koridorda ilerlerken beni de peşinden sürüklüyor.

"Burası senin odan

mı?" Kızarıyorum,

inliyorum.

Evet, öyle. Pembe, dantelli, küçük kız görünümlü bir şey. Burayı bir erkeğe, özellikle de onun gibi birine göstermekten utanç duyuyorum.

Ama o sadece dönüp gülümsüyor ve beni kendine çekiyor.

"Odanı sevdim," diye mırıldanıyor. "Burası rahat

hissettiriyor. Güvenli." "Ve pembe," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor. "Pembe sana yakışıyor. Gel."

Beni odaya ve sonra da en-suite banyoya çekti. Yürüdü ve büyük ayaklı küvetin suyunu akıtmaya başladı. İçine sabun döküyor ve her yer köpüklerle doluyor. Bana dönüyor, yaklaşıyor. Kıyafetlerimi çıkarmaya başladığında inledim.

Ama bu sefer utanmıyorum. Heyecanlıyım.

Elleri üzerimde geziniyor, tenime zar zor dokunuyor. Sanki beni yakalamaktan ve istediği şekilde sahip olmaktan kendini gerekiyor.

Onun yerine, pantolonuna uzanmadan önce nazikçe küvete girmeme yardım etti. Önce onları, sonra da boxer'ını çıkardı. Çenem *düştü*.

Vay canına. Kahretsin.

Roman'ın kalın, damarlı ve arasından muhteşem bir şekilde sarkan *kocaman* sikine bakarken gözlerim doluyor. O bile... Kızarıyorum. *Ereksiyon* bile olmamıştı. Ya da çok değil. Ama yine de siki kalçasının yarısına kadar inmiş gibi görünüyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şehvet ve açlıkla titriyorum. Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir ihtiyaç. İçine hiç dalmadığım bir arzu.

Arkamdan tırmanıyor ve nazikçe beni yıkamaya başlıyor. Kocaman elleri beni yıkarken nefes nefese gözlerimi , tenimin her santimiyle alay ediyor. Sırtımdan aşağıya, kalçalarımın etrafından yukarıya, ağrıyan meme uçlarımın üzerinden kayıyor. Sonra aşağıya, arasından amımı okşuyor.

Küvetin kenarındaki fincana uzanıyor ve yavaşça başımdan aşağı su döküyor.

"Gözlerini kapat, *solnyshka*," diye mırıldanıyor. Öyle yapıyorum, onun için sıcaktan zonkluyorum.

Uzun saçlarımı sıırılsıklam yapıyor ve sonra şampuanın başımdan aşağı sızdığını hissediyorum. Sırıtırıyorum. Saçımı yıkıyor.

Yavaşça, sevgiyle yapıyor; saçlarımı kafa derimden uçlarına kadar köpürtüyor. Şampuanı nazikçe duruluyor ve ardından saç kremine uzanıyor.

Lanet olsun, bir kız buna alışabilir.

İşi bittiğinde beni nazikçe göğsüne doğru çekti. Büyük, kaslı kollarının beni sardığını hissettiğimde kızarıyorum, karıncalanıyorum. Kıçım tekrar onun *sikine* doğru bastırıyor. Ama bu sefer, bana karşı kalınlaştığını hissedebiliyorum.

Vücudum sıcaktan titriyor.

"Böyle hareket etmeye devam edersen tutamayacağım," diye mırıldanıyor kalın bir sesle.

Sızlanıyorum. "Neyden?" Nefes

alıyorum. Ağzı kulağımı okşuyor.

"*Seni almaktan*," diye .

İnliyorum. "Belki de tutmanı istemiyorumdur?"

"Dikkatli ol, *Solnyshka*," diye homurdanıyor. "Alay etmek bir şeydir. Ama ben

sana karşı zayıfım." "Öyleyse zayıf ol."

Birden güçlü elleri beni kendine çekip, ağzını ağzıma yapıştırana kadar döndürünce nefesim kesiliyor.

Beni yakalıyor, küvetin içinde durup kollarına alıyor ve zahmetsizce kaldırıyor.

Küvetten çıktı, banyodan yatak odama doğru adımlarken ikimiz de sıırsıklam olmuştuk. Yatağa

doğru.

BELKİ DE BU YANLIŞ. Belki de onun gibi masum ve tatlı bir kıza elimi sürmeye hakkım yok. Ama bunu durdurmanın bir yolu yok.

Beni ondan uzak tutamazsın.

Ağzımın içinde , onu büyük, pembe prenses yatağının yatırdığımda beni derinden öpüyor. Ağzımı vücudunda aşağı doğru sürüklüyorum, boynunda ve köprücük kemiğinde emme izleri bırakıyorum. Beni tekrar yukarı çekmeye çalışmasına direnerek bir meme ucunu ağzıma alıyorum.

Benim için kıvranmasını istiyorum. Sırılsıklam olmasını istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ve ben... iriyim. Çok, çok iriyim. Onu incitmek istemiyorum. Ama onu her dolduracağım.

Diğer meme ucunu ağzıma için göğsünü kemiriyorum. Sonra yumuşak karnını öpüyorum, titremesine bayılıyorum. Amı çok tatlı, şeker gibi. Ağzım dalıyor ve dilimi ipeksi dudaklarında gezdirirken inliyorum.

"*Roman...*" diye .

Klitorisini emiyorum, benim için parlayana ve titreyene kadar zaten damlayan ıslak amına tükürük salgılıyorum.

Şimdi hazır.

Yukarı kayıyorum ve ağzımı onunkine indiriyorum. Bacakları kalçalarımın etrafına yayılırken onu derinden öpüyorum. Şişmiş sikimin başını amının üzerinde gezdiriyorum ve o zevkle titriyor. İnliyorum, onunla klitorisini ovuyorum, her tarafına precum sızdırıyorum.

"*Aman Tanrım,*" diye derin derin inliyor.

"Benim için hazır mısın, bebeğim?" Homurdanıyorum. "Koca sikimi bu tatlı, daracık küçük amcığa sokmaya hazır mısın?"

İnliyor ve tırnaklarını kalçalarımda gezdiriyor.

"*Lütfen!*" Yalvarıyor.

Başımı aşağı doğru itiyorum ve taçyaprağı dudaklarının tepemin etrafında açıldığını hissettiğimde tıslıyorum. Şişmiş başım içine doğru itiyor ve tıslıyor. Gerginliğini hissedebiliyorum ve yavaşlıyorum. Ama durmuyorum. Kalçalarımı döndürüyorum, kalın sikimi içine batırıyorum. Kasılmaya başlıyor ve dudaklarından saf bir zevk iniltisi döküldüğünü duyuyorum.

İnceden inceye, şişmiş sikim onun tatlı küçük amına giriyor. O kadar dar, o kadar kaygan ve sıcak ki. Gittikçe daha inerken akıl sağlığımı korumak için dişlerimi sıkıyorum.

"Roman... Roman... *evet...*" diye inliyor. "Çok büyüksün..."

"Hepsi senin için, *Solnyshka*."

Duraklıyor ve gözlerimin içine

bakıyor. "Bunu söyleyip

duruyorsun..."

"Güneş ışığı demek," diye inliyorum dudaklarımı dudaklarına indirirken. "Çünkü sen benim için . Sabahları görmek istediğim ilk ışık ve günüm boyunca istediğim tek sıcaklık."

Ağzı ağzıma yapışırken inliyor. Bacakları ve kolları beni sıkıca sarıyor. Kendimi tutmayı bıraktım.

Kaslı kalçalarımın bir itişiyile, zonklayan, ağrıyan sert horozumun kalanını onun sıcak küçük deliğine batırıyorum. Talia inliyor ve kalçaları kalkarak içime giriyor. Bana yapışırken gözleri geri dönüyor.

Geri kayıyorum ve sonra yüksek sesle inerken tekrar içeri itiyorum. Homurdanıyorum, tekrar iterken kaslarım kasılıyor, içine girerken kıcının dalgalanmasına neden oluyorum. Ayağa kalkıp aşağıya bakıyorum, yapışkan uyarılmışlığıyla parıldayan kalınlığımın dar, küçük pembe amına pompalanışını şehvetle izliyorum. Etrafımda çok sıkı gerilmişti ama bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaralardan biriydi.

tutamıyorum. Daha sert, daha derin itiyorum, bir hayvan gibi içine giriyorum. Kalçalarımı pençeliyor, inleyip kıvrılırken kalçalarını bana daha sert sallıyor. Duvarlarının daha sıkı kenetlendiğini ve etrafımda dalgalandığını hissedebiliyorum.

Ağzım tekrar onunkine yapışıyor. İkimiz de patlayacağımızı bilene kadar vücutlarımız daha sert ve daha hızlı sallanıyor.

"*Benim için gel, solnyshka,*" diye tıslıyorum. "Bu güzel amcığın benim için geldiğini

hissetmeme izin ver, Şimdi." "Roman!"

Beni kolları ve bacaklarıyla sımsıkı sararken adımı ağzıma doğru haykırıyor. Boşalmaya başladığında inliyor, titrerken amcığı sikimi sağıyor.

Onun içinde kayboldum.

Bırakırken derine itiyorum. Taşaklarım zonkluyor ve kaslarım sıkılıyor. Döllerim onun küçük amcığının derinliklerine dökölüp onu tekrar tekrar doldururken adını inliyorum.

O tamamen benim. Sonsuza kadar.

"Tamamen benimsin," diye inliyorum ağzına, kafamdaki fermanı yankılayarak. "*Hepsi* benim."

Gözlerimi onun üzerinde gezdirmek için döndüğümde hava karanlıktı. Sadece büyük, kurşun geçirmez, patlamaya dayanıklı pencerelerden giren ay, teninde gümüş bir vuruş gibi parlıyor.

Sırıtıyorum ve kalbim belki de daha önce hiç olmadığı kadar kabarıyor. Bu yeni bir şey. Daha önce hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim. Hayatımda kadınlar oldu... Yani, kırk yaşındayım ve bir keşiş hayatı yaşamadım.

Ama o kadınlar radarımda çok az görünüyordu. Ve şimdi, onların geçmişimde olmasından nefret ediyorum. Şu Talia'ya bakarken, keşke da benimle tanıştığı gibi tanışsaydım diyorum: el değmemiş, her şeyiyle yeni.

Ama sonra, onunla birlikte, tüm bunlar benim için bile yeni.

Düşüncelerim kadar onu izlemeye devam ediyorum. Hoşuma gitsin ya da , burada daha büyük bir resim var. Bu kapalı pencerelerin dışında karmaşık bir resim.

Viktor hâlâ bir yerde. Ve bu, işleri olması gerekenden çok daha karmaşık hale getirdi. Yavaşça nefes veriyorum.

İşler karıştı. Ve şimdi, çıkışın nerede olduğunu ya da nasıl geçeceğimi bilmiyorum.

Banyo kapısından bir şey parlıyor. Telefonum olduğunu fark edene kadar kaşlarımı çatıyorum. Yataktan kayıyorum ve daha önce pantolonumun üstünde durduğu yerden onu almaya gidiyorum. Elime aldığımda çenem sıkıştı.

Beni arayan Viktor. Ama belli ki Viktor değil. Sadece onun telefonu.

"Ne," diye konuştuğumu bildiğimden, o kıkırdamadan önce. "Bir arkadaşından gelen aramalara mi cevap ?" Gio kıs kıs gülüyor. "Sen arkadaş falan değilsin. Nerede o?"

"O burada, o burada," diye kıkırdar Gio.

"Yaşıyor mu?" Tıslıyorum. Kalbim sessizlikte atmayı

bırakıyor. "Evet, şimdilik."

Gözlerim kısıldı.

Gio, "Peşimden gelecek kadar Roman," diye tıslıyor. "Adın bu, değil mi? Roman Savchenko, Ivan'ın küçük komünist çetesinin kaptanı?"

Gözlerim kısıldı. "Rusya'nın otuz yıldır komünist bir ülke olmadığını , değil mi?"

"Bana ders verme, seni küçük pislik," diye . "Beni dışarı çıkarman için seni Ivan gönderdi, ha?" Hiçbir şey söylemiyorum. Kıkırdıyor.

"Her şeyi berbat , değil mi?"

Banyonun karanlığında gözlerim kısılıyor. söylemek bir yana, düşünmekten bile nefret ediyorum. Ama arkadaşımın ölmemesi için benden korkmasına ihtiyacım var.

"Kime sahip olduğumu

unutuyorsun-" "*Bana* sahip

değilsin," diye tersliyor.

Dışlerimi gösteriyorum. "O senin *kızın*."

Kapının yanında bir hareket var. Başımı kaldırdığımda Talia'nın orada durmuş, bir çarşafa sarınmış, beni izlediğini görüyorum. Yüzünden kime bildiği anlaşılıyor.

"Babam mı?" diye fısıldıyor soğuk bir şekilde.

Telefonu kapatırken ağzım açık

kalıyor. "Talia-"

"Hoparlöre ver."

Başımı salladım. "Hayır,

meleğim..." "Lütfen?"

Başımı salladım. Bu saçmalığı ondan duymasına izin vermeyeceğim. Yeterince incindi zaten. "*Lütfen* Roman," diye yalvarıyor.

nefret ediyorum ama yapıyorum. Hoparlör düğmesine dokunuyorum.

"Bir piyonu ele geçirdin, şahı değil, seni Rus aptalı," diye homurdanıyor Gio. "Sende kalsın."

Kalbim sıkışıyor. Talia'nın yüzü kül gibi oldu. Telefonu çekip aramayı sonlandırmak için düğmeye basıyorum ama o yaklaşıp beni durduruyor.

"Hayır," diye boğuluyor. "Ben... Bunu duymam gerek."

"Hamlen ne, pislik?" Gio devam ediyor. "Takas mı? Burada kimlerin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kulaklarım var, salak. Ve kör değilim. Kashenko Bratva'nın geleceği işte burada. Biliyorsun, İtalyanlar... eskiden bu kasabayı biz yönetirdik-"

"İhtişamlı günlerin yasını başka zaman tutarız, Gio," diye homurdanıyorum.

Gülüyor. "Onu *Viktor Komarov*'la takas edeceğimi mi sanıyorsun? Ivan'a karşı bu tür bir koz için mi?" Talia kendine sarılıyor ve kalbim onun için daha da kırılmaya başlıyor.

"Sanırım burada işimiz bitti."

Aramayı sonlandırıyorum, telefonu bırakıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Yine de ağlamadı. Sadece bana sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim meleğim."

"Olma," diye fısıldıyor. "Bunu hep biliyordum, sadece..." diye başını sallıyor. "Bu daha mutlu bir durum olmalı," diye . "Çünkü..."

Sırıttıyor. "Bekâretimi aldığın için mi?" Gözlerimi deviriyorum.

"Roman, yüzün kızarıyor mu?" Kıkırdıyor.

"*Hayır.*"

Sırıttıyor. "Öylesin, sanırım şu anda *benim* işim bu olmalı." Küvetin kenarına oturup onu kucağıma çekerken gülümsüyorum. "Senin işin *benimle* kalmak," diye homurdanıyorum.

"Babam ama..." kaşları endişeliydi. "Arkadaşın onda mı?"

Başımı sallıyorum, o da başka tarafa bakıyor.

"Takası yapmak zorundasın."

Yüzüm geriliyor. "Bundan daha karmaşık." "Benim

yüzümden..."

"Evet," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Çünkü gitmene ya da Chris Amato'yla bir şey yapmana izin vermem mümkün değil-"

Ama birden donup kaldım. Bu yapbozun bir parçası kafamda dönüp duruyordu ve sanırım şimdi yerine oturdu.

"Amato ailesi..."

İnliyor. "*Ugh*, Roman..."

"Anlaşma bugün askıya alındı, değil mi? Yani evlilik anlaşmanız, babanızın onlarla yaptığı iş anlaşmaları için?"

Asık suratla başını sallıyor. "Evet, şimdilik. Ama onların-" "Alfredo Amato

bu sabah Federal suçlamalarla tutuklandı."

Noktalar birleştikçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bunu daha önce göremediğim için kendime vurmak istiyorum. Bu gece olan her şeyin adrenalini içinde, bu sabah haberlerde Viktor' yanında otururken bu geceki vuruşumuzu gözden geçirdiğimizi unutmuşum.

"Amato ailesiyle anlaşma alındı çünkü Alfredo az önce lanet olası federaller tarafından yakalandı," diye homurdanıyorum. Gözlerim bunun ne anlama geldiğine dair heyecandan neredeyse parlıyor.

Talia başını çevirip bana bakıyor. "Bekle, *öyle miydi?*"

"Öyleydi," diye tısladım. "Ve babanın onunla bir yazışması var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Birden ikimiz de ayağa kalkıyor ve birlikte çatı katından Gio'nun ofisine doğru fırlıyoruz. Dizüstü bilgisayar hâlâ açık ve kilitli değil, e-posta yazışmalarına geri .

Geniş geniş sırtıyorum.

Evet.

"Ne arıyoruz-"

"Alfredo Amato bu sabah yedi buçukta tutuklandı." Kaşlarını

çattı. "Ve?"

Parmağımın bazı e-postaların gönderildiği saatleri işaret ederken sırtıyorum: sabahın dokuzu. Dokuz-on beş. Dokuz otuz yedi. On-on dört. Ve bu sabah ve öğleden sonra boyunca böyle devam ediyor.

"Lanet olsun..." Talia bulduğum şeyi nefes alıyor. "Bunlar onun tutuklanmasından *sonra* mı gönderildi?"

Başımı salladım.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Alfredo'nun hapisshanede bir telefona ya da dizüstü bilgisayara erişimi olması dışında, ki gücü göz önüne alındığında bu çok da şaşırtıcı değil?" İnce bir şekilde gülümsüyorum. "Bu sabah *federal* komplo ve haraç suçlamalarıyla alenen tutuklandı. Yani bu olay kamuoyuna açıklandıktan sonra onunla *daha fazla* komplo ve haraç türü şeyler hakkında e-posta gönderen her kimse?"

Sırtışım genişliyor.

"Bu artık ABD Hükümeti için suç teşkil eden biriyle komplo kurmak anlamına geliyor." Ona dönüyorum.

"Babanı alaşağı etmek için bir kanıt."

Bana , gözleri kocaman ama dudaklarında bir gülümseme var. Ama yavaşça kaşları çatılıyor.

"Ama eğer onu serbest

bırakırsanız, o..." "Evet."

Başka tarafa bakıyorum. Eğer bunu serbest bırakırsam, federaller Viktor'a yaklaşmadan Gio onu öldürecek.

"..." dudağını ısırır. "Ya ona gitseydim ve bir tür aracılık yapmaya çalışsaydım-"

"Baban pisliğin teki. Ama hâlâ biliyor ya da öyle sanıyor," diye sırtıyorum, eğilip alnından öpüyorum "Sen bir kaldıraçsın. Eğer oraya gidersen..."

"Arkadaşının başı dertte."

Başımı salladım.

"Aynı sonuç. Evet."

Kaşlarını çatıyor, bana yaklaşıyor ve yüzünü çıplak göğsüme bastırıyor.

"Keşke bu kolay olsaydı," diye fısıldıyor. "Keşke tüm öylece uzaklaşabilseydik." "Ben de öyle."

Onu sıkıca çekerken kollarım etrafını sarıyor.

"Ben de."

Geç oldu ve o uzun, çok uzun bir gün ve gece geçirdi. Çok geçmeden yatağımıza dönüyoruz ve o yanımda mışıl mışıl uyuyor. Ama üzülerek yataktan kayıyorum ve telefonumu tekrar elime alıyorum. Viktor'un numarasını arıyorum.

"Vay, vay, vay-"

"Bırakın onunla ben konuşayım," diye tersliyorum Gio'yu. "Viktor." "Emirleri savururken çok sinirlisin." "Telefonu ona ver yoksa ateş etmeye başlarım," diye yalan söyledim.

Sessizlik var. Ve sonra tanıdık bir ses telefona homurdanıyor.

"Çatı katı nasıl?"

Kıkırdıyorum. "*Nasılsın?*"

"İçimde tercih ettiğim fazladan bir delik var." "Yine de iyi misin? Dayanabiliyor musun?"

"Ben..." diye devam ediyor.

"Evet." "Viktor-"

"Şimdilik iyiyim. Yarın..." diye homurdanıyor. "Oldukça zayıfım, Roman. Çok kan kaybediyorum. *Sikeyim.*

"Bak, ben buradayım-"

"Kimi tuttuğunu biliyorum. Nasıl gidiyor?"

Sırıtiyorum. Ve sanki Viktor gülümsediğimi *duyabiliyor.*

Kıkırdamaya başlar. "Seni sinsi orospu çocuğu. Ben burada kan kaybından ölüyorum ve sen yukarıda vuruyorsun-"

" bir şey *değil*," diye .

Gölmeyi keser. "Şey... bu ilginç." "Bunun olmasını istememiştim... bunların hiçbirinin..."

İç çekiyorum, gözlerim sıkıca kapanıyor.

"İlk sadakatim Bratva'ya Vik. Bunu biliyorsun. Yani-"

"Yani hiçbir şey. Eğer Gio'nun kızını benimle takas düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Viktor, sen bunun geleceğisin-"

"Dur. Hadi ama, ben bile senin bu takası asla yapmayacağını söyleyebilirim. da istemiyorum."

İç çekiyor.

"Bu kızdan , değil mi? Gerçek bir şey gibi."

Gözlerimi kapatıyorum. "Bunu masadan kaldır. "Sanırım bu daha karmaşık, ha?"

"Bu... evet..."

Kıkırdıyor. "Sen mutluluğu hak ediyorsun Roman. Bunu biliyorsun, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Viktor-"

"Çünkü bunu bildiğini sanmıyorum. Şimdiye kadar tanıdığın ve herkes kendini cezalandırıyorsun. Ne zaman kötü bir şey olsa, onu omuzluyorsun."

"Omuz *vermem* gerektiğinde-"

"Yapmamalısın." diye derin bir iç geçirdi. "Bırak geçmişi gitsin. Mutlu ol, Roman. Ya o seni mutlu ? Gerçekten mutlu ederse? O zaman beni denklemin dışında bırak."

"Bunu yapamam," diye

homurdandım. "Yapabilirsin

ve yapacaksın da." "Sen

benim patronum değilsin

Viktor." Homurdanıyor.

"Olacağım."

"Kan kaybından ."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Telefon için geri geliyorlar. Roman, yapma-"

"Zaman ," diye hırlıyor Gio. "Çatı katımı açmak ve kışını oradan çıkarmak için bir saatin var. Yoksa arkadaşını vurur ve bu yavaş kanamaya son veririm."

Telefonu aniden kapattı.

Yatağa geri dönüp uyuyan Talia'nın yanına kayarken öfkeliyim, ama çok yorgunum - gerçekten tükenmişim.

Dişlerimi sıkıyorum, cevabı bulmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Sadece düşünmeliyim. Burada bir çözüm bulmalıyım. Uyku beni sürüklüyor, ama onunla savaşıyorum. , çünkü cevabı bulmalıyım. gerek.

Şuna...

Adrenalin bitiyor. *Ve yere çakılıyorum.*

Gözlerimi açtığımda hâlâ uyuyordu. Yine de hava karanlık ve yan masadaki saat sabah dört buçuğu gösteriyor.

Dönüp Roman'a bakıyorum ve gülümsüyorum. O çok sert ve güzel. Ve bu yatakta onunla birlikte olmak sonsuza dek yapabileceğim bir şey.

Ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bir anlamda beni kurtardı. Siyah beyaz bir dünyada bana gösterdi. Onun ölmesine izin veremem, arkadaşının da ölmesine izin veremem.

Yavaşça yataktan kalkıyorum. Kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum ve olabildiğince sessiz bir şekilde merdivenlerin yanındaki ana giriş yoluna giriyorum. *Sadece* asansörün kilidini açan bir kod var, tam kilitlemeyi değil. Onu tuşluyorum ve asansör açıldığında içine giriyorum.

Kapıyı yeniden kilitlemek için şifreyi giriyorum ve zemin seviyesine inmeye başlıyorum. Kalbim neredeyse sağır edecek kadar yüksek atıyor. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

Asansör açılıyor ve silahlı on adam silahlarını bana doğrultmak için dönerken nefes nefese kalıyorum. Ama kim olduğumu anladıklarında silahlar iniyor ve fısıldaşmalar başlıyor. Birden babam bana bakmak için ilerliyor.

"*Talia*?!"

Beni gördüğüne şaşırmış görünüyor. Neredeyse *sinirlenmiş* de görünüyor. Ama bunu saklıyor. "Özgürsün! Benim kızım!"

Bana oldukça cansız bir şekilde sarılmak için acele ediyor.

"Merhaba baba," diyerek sahte bir gülümseme ile ona kısaca sarılıyorum. Ama içimde öfke hissediyorum. Onunla tüm bu maskaralığın üzerindeki perde kalktı. Her zaman onun için bir piyon olduğumu biliyordum. Ama duymak

Öyle mi? Bu bir adım ötesi.

"Yani, seni öylece bıraktı

mi?!" "Kendinden geçti."

Babam sırtıyor ve adamlarına dönüyor. "Çık oraya! Gidip onu yakalayın-"

"Bekle," diye başımı sallıyorum. "... seni öldürme planının bir parçası mıydı? Bu aileyi yok etmek için mi?"

Bunun için bir Oscar'ı hak ediyorum.

Babam benim sahte öfke ve gazabıma gülümsüyor.

"Evet, öyle, Talia. Ama bu piçlerin ikisini de asacağız-"

"Evlilik konusunda yardımcı olamadım," diyorum gergin bir şekilde. "Aileye yardım etmek istiyorum baba. Bırak onunla ben . Arkadaşınla."

Kaşları çatılır. ",

Talia." "Bırak onu

öldüreyim."

Karşı çıkıyor ama sonra gülümsemesi genişliyor.

"*Vay* canına," diye kıkırdar ve adamlarına döner. "Burada sert bir

adamımız var!" Hepsi onunla birlikte gülüyor.

"Kahretsin, Talia! Babanın taşından gerçek bir çip, ha?" Kaşlarını çattı. "Bu konuda ciddi misin?"

"Bırak ben yapayım," diye tısladım.

"Ateş etmeyeceksin-" "Evet,

edeceğim."

Bana merakla bakıyor. Ama sonra sırtıttı.

"İşte benim kızım," diye kıkırdıyor karanlık bir şekilde. Adamlarından birine döner.

"Ona kendi payını ver ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için onunla

birlikte karavana git." Bana geri döndü. "Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye gülümsüyorum. Ve bu doğru.

Babam gülüyor. "Pekala. Git kanını akıt Talia. Biz de gidip yukarıdaki orospu çocuğunu öldüreceğiz."

Hayır, değil. Asansörün üstündeki kapıyı yeniden kilitlediğimi bilmiyorlar. Oraya ama bir kaynak meşalesi ve yaklaşık beş saat olmadan asla içeri giremezler.

ettiği uşak başını sallıyor ve benimle birlikte yan tarafındaki ustabaşı karavanına doğru yürüyor. Kapıya geldiğimizde durdum ve ona döndüm.

"Silah mı?"

Kaşlarını çatıyor.

"olmadan onu vuramam, değil mi?" Şak diye

söyledim. Başını salladı ve utangaç tavırla silahı

bana uzattı. "Teşekkürler. Burada kal-"

"Baban -"

"Burada kal," diye bağıryorum, sesim daha önce hiç sahip olmadığım bir otorite ve güvenle dolu. Hiç fark etmediğim bir güç.

Adam başını sallar. "Evet, tabii ki Bayan Marchetti."

Karavana giriyorum, dönüyorum ve kapının kilidini . Arkamı döndüğümde, gözlerim sandalyeye bağlı, çok kötü görünen bir adama takılıyor.

Onu yavaşça içime çekiyorum. Uzun boylu ve yapılı. Yakışıklı, Roman gibi kaba bir şekilde. Ama aynı zamanda Roman'dan biraz daha genç.

Nedense aklım arkadaşım Fiona'ya kayıyor. Ama gözlerimi devirip bunu bir kenara itiyorum. Lütfen. Benim sinirli, kitap delisi arkadaşım dövmeli bir Bratva katiliyle mi?

Ama sonra yüzüm kızardı. Aynı "asla olmaz" sözü yirmi dört saatten kısa bir süre önce Roman ve benim için de rahatlıkla söylenebilirdi...

Adam -Viktor- bana bakıyor ve sonra bakışlarını silaha indiriyor. Kaşlarını çatı. "Cellat sen misin?"

"Ben Talia."

Gözleri tanıyarak benimkilere kayd1. "Roman

için ilginç bir oyun..." diye homurdandı.

"Roman'ın oyunu değil."

Çenesi ona doğru yürüyorum. Arkasından, onu bağlayan ipleri çekip açmaya başlıyorum. "Ne yaptığını biliyor Talia Marchetti?" diye .

"Evet, Roman'ı geldiğince kurtarıyorum."

Sırıttıyor, ayağa kalkmasına yardım ettiğimde

inliyor.

"Sanırım senden hoşlanacağım," diye kıkırdıyor acı dolu bir

homurtuyla. Sırıttıyorum ve silahı ona uzatıyorum.

"Bunu nasıl kullanacağını bildiğini

varsayıyorum?" "Bu adil bir varsayım."

"İyi çünkü güvenliğin nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Sırıttıyor. Ama birden dışarıdan sesler duyuyoruz; silahlarını kontrol eden adamların sesi ve babamın emirleri.

"Yukarı mı çıkıyorlar?"

Başımı salladım. "Kapı kilitli ama."

"Babanın inşaat dinamiti var. O kapıdan geçebilir mi?" Gerildim. "Ben..."

Hiçbir fikrim yok," diye titriyorum.

Viktor'un yüzü kararır. "O zaman harekete geçsek iyi olur."

Karavanın kapısına gidiyoruz. Viktor'un başını sallamasıyla yavaşça açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Bekçi kaşlarını çatarak dönüyor.

"Tuhaf, silah sesi duymadım-"

Viktor yarı ölü ve kanlar içinde olabilir. Ama hâlâ güçlü bir adam olduğu açık. Kolu muhafızın boynuna dolandır ve yere düşmeden önce onu boğar.

"Kahretsin!" Telefonuma bakarak inliyorum. "Telefonumun şarjı bitti. Ama başka bir tane bulabilirsek arayabilirim-"

"Vakit yok." Viktor döner, gözleri çatı katının üzerinde dimdik duran devasa vince takılana kadar inşaat alanını tarar.

İnce bir şekilde gülümsüyor ve bana dönüyor. "Tüm bunları Roman için yaptığına göre... alınma ama biraz deli olduğunu varsayabilirim?"

Merakla kaşlarımı

çattım. "Belki mi?"

"Güzel. Gidip ne kadar deli olduğunu öğrenelim, Talia."

Çarpma sesleriyle uyandım; büyük, gürültülü, patlayan gümbürtüler. Ve sesler çatı katının girişinden, asansörün olduğu yerden geliyordu.

Kahretsin.

Talia' doğru dönüyorum ama yatakta olmadığını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. "Talia!"

Adını haykırıyorum, ayağa fırlıyorum ve kotumu çekiyorum. Korkunç gerçeği fark etmeden önce onun adını bağırarak çatı katında koşturuyorum.

Gitmiş.

Yine de yatak odasında telefonumun duyduğum. Hemen içeri giriyorum ve Viktor'un numarasının aradığını görünce telefonu kaldırıyorum.

"Gio, seni adi herif-"

"Benim!!" Çığlık atıyor. Kalbim yerinden fırlıyor, içime bir rahatlama doluyor. "Tanrım, Talia," diye inliyorum. "Hangi cehennemde-"

"Terasa gidin, *hemen!*"

İşlerin kötüye gittiğinin iki kez söylenmesine gerek yok. Hızlı hareket ediyorum. Çatı katından tekrar geçip sürgülü cam kapılardan büyük açık bahçe terasına çıkıyorum. Bir kafes gibi kaplayan kilitli güvenlik parmaklıklarına bakıyorum.

"Şimdi ne olacak prenses?"

"Duvarda bir kontrol tuş takımı var. Yedi-yedi-dokuz-iki-üç-sıfır-sıfır-sekiz tuşlayın. Çatı katındaki

kilitlemeyi kaldırarak."

Gerginim. "Bu, babanın şu anda çarpmaya çalıştığını varsaydığım kapıyı açacak mı?"

"Evet," diye ağzından kaçırıyor. "Ama terasın üstündeki parmaklıklar da."

Kaşlarımı attım. "Ve sonra?"

Ama aniden, şafağın yarı karanlığında bir şey takılıyor. Dönüyorum ve gözlerim kısıılıyor. Bir inşaat vinci hareket ediyor, kolunu tam karşıdaki terasın kenarına doğru döndürüyor.

Tüm bunlar olurken neden inşaata merak etmek üzereydim. Birden enem düştü.

Lanet olsun.

Kontrol kutusundaki adam *Viktor* ve Talia onun hemen yanında, bana acımasızca bakıyor.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye homurdanıyorum telefonda.

"Umarım yüksekten korkmuyorsundur," diyor Talia ince bir sesle. "Tamam, kodu

gir." Gerginim. "Bir saniye."

atı katına geri dönüp Gio'nun ofisine koşuyorum. Dizüstü bilgisayarımı almadan gitmiyorum. Tam olarak kapanmaması için içine kitap koyuyorum, masasının sırt çantasına tikiştiriyorum ve sonra aceleyle terasa geri dönüyorum.

"Tamam, ."

Burada bir şey yok.

Dönüp kodu giriyorum. Parmaklıklar geri kaymaya başladığında mekanik bir tıklama sesi duyuyorum. Ama aynı zamanda asansör kapısının açılma sesini ve içeri hücum eden adamların bağırışlarını da duyuyorum.

Gio ve adamları içeride.

Yanımdaki pencereler aniden doldu. Cam kurşun geçirmez, ama saniyeler içinde burada olacaklar.

Bunu yapmanın zamanı geldi.

Dönüyorum, koşuyorum ve Viktor vinci sallayarak geçerken çatı terasının kenarından atlıyorum. Bir an için sadece ölü bir hava var; kendimi kırk kat fırlatırken yakın bir ölüm hissi. Ama sonra ellerim vinç kolunun kenarını kavırıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Gio ve adamları terasa dökülürken vinç çatıdan uzaklaşmaya başlıyor. Vinç kolunun yürüme yoluna tırmanırken yanımdan kurşunlar geçiyor. Birdenbire eller beni tutuyor, yukarı çıkmama yardım ediyor. Ve ben bağırdığımda, o hemen oradaydı.

"*Roman!*"

Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Gitmemiz gerek!"

"Hey!" Viktor kontrol kutusundan . Vinç kolu hâlâ sallanıyor ve işaret ettiği parmağını karşı binanın çatısına kadar takip ediyorum.

"lan!" Kükrüyor.

Talia'yı yakaladım. Vinci tutuyorum ve deli gibi destekliyorum. Kol diğer binanın terasına çarpıyor. Metal sarsılıyor ve vınlıyor, tuğla ve harç parçalar halinde patlayarak aşağıdaki zemine düşüyor.

Vinç titreyerek durdu ve de az önce çarptığımız binanın enkaz çatısına doğru fırladık. Viktor telefonuyla konuşuyor, tıpkı general gibi emirler yağıdırıyor.

Ama ben?

Liderlik etmeye, kontrol etmeye ya da güç sahibi olmaya ihtiyacım yok. Sadece ona ihtiyacım var.

Burada korunuyoruz; vinç, Gio ve her türlü atışını engelliyor. Talia'yı kollarıma çekiyorum ve kokusunu çekerken derinden öpüyorum.

"Seni çok az tanıyorum," diye kıkırdıyor.

Sırıtiyorum. "Ben de seni çok az tanıyorum. Ama sana aşık olduğumu bilecek kadar tanıyorum."

Gözleri irileşiyor ve yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. Dudakları kıvrılıyor ve aniden kollarını boynuma dolayarak gülmeye başlıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor dudakları benimkileri bulurken.

Kashenko helikopteri gökyüzünden inip çatıya konduğunda biz hâlâ orada öpüşüyorduk. Başka bir *avtoritet* olan Lev atlıyor ve Viktor'a bakıyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diye sırtıyor.

Arkadaşımız onu helikoptere bindirirken Vik hırıltılı bir sesle, "Yani sen, iyi gününde," diyor. Bize dönüp kaşlarını kaldırıyor ve sırtıyor.

"Sen de geliyorsun sanırım?" diyor Talia'ya. "O da

geliyor," diye homurdanıyorum.

", buradan gidiyoruz."

Onu kollarıma aldığımda Talia kıkırdıyor. Onu derinden, tutkuyla, kalbimdeki tüm sevgiyle öpüyorum. Sonra helikoptere biniyoruz ve şafağa uzaklaşıyoruz.

EPILOG

TALIA

Dört ay sonra:

Babamın ofisindeki LAPTOP sihirli değnekti. İçinde her şey vardı ve sonuçta *bu* Roman bizi çatı katına kapattığında ne istediğini. Beni değil.

Ama bununla barıştım.

Dizüstü bilgisayardaki babamın suç örgütüyle ilgili bilgiler onu attırdı. Ama ağlamıyorum. Sadece iş için beni takas etmeye razı olduğu için değil, ne kadar için de. Suç vardır, bir de *iğrenç* suçlar vardır. Ve babamın zavallı kızları kapsayan insan kaçakçılığı operasyonları çizgiyi çoktan aşmıştı.

Ama bu artık geçmişte kaldı. Artık Roman'ım ve onunla yeni bir hayatım var. Viktor iyileşti ve Ivan'ın görevi Kashenko Bratva'nın yeni başkanı oldu.

Ama bugün biz, yani Roman ve ben, iki dönüm noktasını kutluyoruz. Birincisi Viktor'un onayıyla Bratva'dan emekli olması.

Diğeri de düşünümüz.

Bugün birlikte yeni hayatımızın başlangıcı. Ve biz de Chicago'dan ayrılıyoruz. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok, ama önemli de değil. Birbirimizi nereye götürürsek oraya gideceğiz. Belki batı kıyısına. Ya da günlerimizi sahilde sörf yaparak ve birbirimize sarılarak geçirmek için Hawaii.

Paramız var, bir kısmı babamın davasından sonra bana verilen . Bir kısmı da Roman'ın yıllar boyunca Kashenko ailesi için çalışarak biriktirdiği küçük servetten. Yani paramız var ve artık ikimizi de kovalayan gölgeler yok.

Bundan sonra, sanırım sadece kum, sörfün gürültüsü ve onun beni saran büyük kolları olabilir.

"Ve sen-"

Roman rahibin sorusu karşısında telaşla, "" diye homurdanıyor ve bana sırtıyor. "Ben de öyle," geveliyorum, heyecanımı zar zor bastırıyorum.

Roman boğazını temizliyor. "Yani, eğer şu kısma gelebilirsek-" "Oh devam et ve gelini öp," diye kıkırdıyor yaşlı rahip.

Roman'ın kollarına atladım. Dudaklarım onunkileri buluyor ve onları asla çekmek istemiyorum. Çünkü bir kuleye hapsolmuş bir hayattan sonra, sonunda sonsuza dek mutlu olacağım hayatı bulmuştum.

SON.

BRATVA'NIN BORCUNU ÖDEMEK

Kashenko ve Volkov Bratvas'ın daha derinlerine mi inmek istiyorsunuz? *Brutal King*'de adı geçen Viktor, Yuri, Maksim, Lev ve daha fazlasının kendi kitapları var!

Bratva'nın İddiası serisi, bağımsız olarak herhangi bir sırada okunmak ve keyif almak için yazılmıştır. Ancak, aşağıdaki sırayla okumanın en iyi genel hikaye deneyimini sunduğunu görebilirsiniz.

[Bratva'nın Borcunu Ödemek](#)

[Bratva'nın Çalınan Gelini](#)

[Bratva Kralı Tarafından](#)

[Sahiplenilen Canavarı](#)

[Tarafından Avlanan Esir](#)

[Bratva Prensesi Bratva](#)

[Bratva'nın Kilit Altındaki Aşkı](#)

Bratva'nın Borcunu Ödemek kitabına bir göz atmak için okumaya devam edin.

Fiona

"Sürünerek gireceğin bir kanalizasyonun yok mu, Chet?"

Zoey aniden benimle bana asılan sürüngeğin arasına giriyor ve ona ters ters bakıyor. "Zoey Stone," diye homurdanıyor kaşlarını çatarak.

"İlgilenmiyor. Uç , pislik herif." "Neden onun konuşmasına izin vermiyorsun-"

"Güven bana, ilgilenmiyor. Onun tipi değilsin, Chet."

Ona ters ters bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Neden Fiona'nın bize tipinin ne olduğunu söylemesine izin vermiyoruz?"

"Çünkü kızlarını genç, zengin ve *bilinçsiz* seven bir tip *olmadığını* zaten biliyorum," diye tıslıyor.

Adam sinirlenir, ona hırlar. "Beni dinle, seni küçük-"

"Siktir git, Chet. Şimdi."

"Orospu," diye mırıldandı. Zoey'ye dik dik bakıyor ve sonra dönüp . "Ah, siktir et şu herifi," diye inliyor Zoey.

"Onu babam gönderdi."

"Babanın erkek zevki senin için gerçekten berbat."

İç çekiyorum. "Tüm kutuları işaretledi; zengin, başarılı ve görünüşe göre..." Arkadaşımın yüzüne kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, sen ve-"

"Aman Tanrım, *hayır*. Ben değilim," diye yüzünü buruşturuyor. "Crystal Shoenburg eskiden kardeşiyle çıkıyordu. *Çok* halının altına süpürmek için aile bağışları." Yüzüm kızardı. "Bekle, o Chet Brubaker mıydı?"

"*Evet*."

İnledim. "..."

"Melvin Brubaker'ın oğlu, Adonis Capital'in CEO'su. İşte o."

Gözlerimi deviriyorum ve bağış toplama partisinin karşısındaki babama ters ters bakıyorum. Gerçi o bakmıyor bile. "Siyasi amaçlar için görücü usulü evlilikleri geride bıraktığımızı görmek güzel," diye .

"Yani, bu seni gerçekten şaşırttı mı? Baban, ailesinin parası ya da siyasi bağlantıları nedeniyle sana kaç erkek ayarlamaya çalıştı?"

"Saymak istediğimden daha fazla."

İç geçiriyor. "Yani ona bugün mü söyleyeceksin?" "Planım bu."

"Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkürler Zoey."

Planım sonunda babama yaldızlı kafesimden ayrılacağımı söylemek. Yani yirmi iki yaşındayım, hukuk diplomam var ve hala onun çatısı altında esir bir bebek gibi yaşıyor olmam çok saçma. Bu yüzden ayrılıyorum. Tamamen kesilmek anlamına gelse bile, çıkmak zorundayım.

Ve bugün, ona bunu söylüyorum. Artık beni zorlayan talipler yok. Artık onun siyasi kariyeri için bir piyon olmak yok. Hayatımı istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Babam birkaç el sıkarken başımı öne eğiyorum. Personel şefi Wilson geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Babam kaşlarını çatıyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra dönüp koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?"

"Muhtemelen Şeytan telefonda, Eyalet Senatosu koltuğu karşılığında ilk doğan çocuğumu teklif ."

Zoey kıs kıs gülüyor. "Ofisine kimsenin girmesine izin yok, değil mi?" "Doğru."

"Peki, şimdi uygun bir zaman değil mi?"

Dudağımı ısıırıyorum. O haklı. Yalnız ve köşeye sıkışmış olacak. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapsam daha iyi olur. bardağımı ona uzatıyorum.

"Geri geleceğim."

"Cesur ol!"

"Teşekkürler."

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Kimse beni tebrik etmeye ya da durdurmaya çalışmıyor, babam izlemeden olmaz. Ve bu benim için sorun değil. Ofis kapısının hemen önüne gelene kadar koridorda . Gidip

ama birden içeriden tartışan sesler duydum.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diyor babam sertçe. "Sana şimdi para bulabilirim ya da seçim sonrasına kadar beklemek istersen, istediğin sözleşmeler-"

"Senin siyasi hedeflerin üzerine kumar oynamakla ilgilenmiyorum Thomas."

Donup kaldım. Diğer adamın sesi karanlık ve sert, bir çeşit Rus ya da başka bir Balkan aksanına sahip.

Babam gergin bir şekilde gülüyor. "Kumar mı? Lütfen. Bu kesin bir şey. Ve inan bana, bir kez girdiğimde, o sözleşmeler o kadar tatlı olacak ki, dişlerin çürüyecek-"

"Sana söyledim ya, ilgilenmiyorum," diye iç dumanlı, karanlık, güçlü sesli adam. "Bir anlaşmamız vardı Thomas."

"Biliyorum, biliyorum ve

deniyorum-" "Sana bir iyilik

yaptım."

"Bunu biliyorum! Ve çok minnettarım, sadece-"

"Bir var," diye hırılıyor ses . "Ve bugün, tahsil etmek için buradayım." "Bak, deniyorum, tamam mı?! Bana sadece bir ay verin, Bay Komarov."

Donup kaldım, içimi bir korku kapladı. Babamla kapı arkasında dönen dolaplar, Rus aksanı ve şimdi de gazetelerde gördüğüm bir isim. Babamın konuştuğu adam Chicago'daki organize suç dünyasının en tehlikeli, şiddet yanlısı ve kötü şöhretli adamı. Hatta belki de tüm ülkenin.

Kashenko Bratva'nın acımasız ve güçlü lideri Viktor Komarov'la konuşuyor.

"Sana hiçbir şey vermekle ilgilenmiyorum Thomas," diye tıslıyor Rus gangster. "Bana bugün paramı nasıl alacağımı söylemen için üç saniye daha vermen dışında. Bir saniye."

"Bay Komarov, lütfen! Bu işler böyle yapılmaz-"

"Bana ders verme Thomas. Bir anlaşmamız vardı. Bu işler böyle yapılır. İki." "Bay Komarov!"

Kapının diğer tarafında bir silahın ani metalik tıkırtısını duyuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum.

Çok yüksek sesle.

Rusça hırıltılı bir komutun havlama sesi kapıda yankılanıyor. Ayak sesleri odayı geçiyor ve kapıdan uzaklaşırken nefes nefese kalıyorum. Ama artık çok geç. Ofis kapısı hızla açıldı ve iki

iri yarı, korkunç adamlar aniden beni yakaladı. Ben çığlık atıyorum, babam da bağılıyor ama ikimizi de görmezden geliyorlar. Beni içeri çekip yere atıyorlar. İkisi bana doğru hışımla yaklaşırken aniden bir emir geldi.

"*Ostanovka!*"

Derin, çakıllı ses odanın içinde gürlüyor.

Yavaşça başımı kaldırdığımda kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. İki iri yarı adam kenara çekiliyor ve birden uzun boylu, geniş omuzlu, tamamen muhteşem bir tank gibi adama bakıyorum. İki korumasından bile daha uzun ve iri ve neredeyse ondan yayılan gücü görebiliyorsunuz. Derin mavi gözleri bana bakıyor ve bakışlarımı büyülüyor.

"Kimsin sen?"

"Bay Komarov," diye kekeliyor babam, kekelerken neredeyse takılıp düşüyor. "Bu Fiona, benim kızım."

Düşünceli Rus'un gözleri parlıyor. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi kıvrılırken bana doğru daralıyorlar. "Thomas," diye homurdandı. "Borcumuz ödendi."

[Okumaya devam edin!](#)

Bratva'nın Borcunu Ödemek - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Bratva'nın İddiası: nın

Borcunu Ödemek Bratva'nın

Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva Prensesi

Bratva Kralı Tarafından

Sahiplenilen Bratva'nın Kilitli

Aşkı

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bağımsızlar:

Patron Deliği

Grumpaholic

Kaba Tamircisi

üstünde Eltutuldu

Gelinini İpe

Ona Sarılıp Dizmek

Benim Sapığım Aç

Onunla Bizim Ol

Scaliami Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla

okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

PatronunKorumanın

Zayıflığı Ayartması

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla
okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş Lordu

Wants & Needs Düet:

All He Wants

Everything He Needs

Forever Always Düet:

Forever His Always

Hers

Tuff Built Serisi:

Büyük Güverte

Sert Vida

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe .

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.